

Arrest

nr. 134 911 van 11 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 september 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTHIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn echtgenote dienen op 17 oktober 2011 elk een asielaanvraag in. Inzake deze asielaanvragen neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 januari 2012 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 79 361 van 17 april 2012 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker en zijn echtgenote de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 24 april 2012 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker aan verzoeker en zijn echtgenote.

1.3. Verzoeker en zijn echtgenote dienen op 4 april 2013 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dit gelet op medische problemen van de echtgenote. Inzake deze verblijfsaanvraag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 24 april 2013 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing. Tegen deze beslissing wordt op 10 juli 2013 een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad, beroep dat thans nog hangende is.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 4 december 2014, met betrekking tot verzoeker, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

Aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

[...]

Naam/[...]: [I.]

Voornaam/[...]: [I.]

[...]

Nationaliteit/[...]: Albanië

In voorkomend geval, [...], ALIAS:

[T. I.] – [...] – nationaliteit/[...]: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

× *2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

Artikel 27 :

× *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

× *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

× artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

× artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene is niet in het bezit van een geldige inreisstempel in zijn paspoort.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 27/04/2012.

Betrokkene verklaart een vrouw + 2 kinderen te hebben in België. Op vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken werden door de lokale PZ Gent inspanningen gedaan om het gezin in zijn totaliteit aan te treffen. De politie heeft getracht contact op te nemen met de vrouw maar dit is niet gelukt. Zij weigert dus ook elke medewerking. Bij een eerdere adrescontrole op 25/04/2014 werd het gezin niet in zijn totaliteit aangetroffen en werd de familie niet weerhouden. Betrokkene is echter op het moment van de adrescontrole gevlucht zodat daarnaast ook een risico op onderduiken bestaat. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene is daarnaast ook gekend voor een zware diefstal te Sint-Niklaas in 2014 (PV DE.17.L4.009047/2014) en verdachte handelingen (PV GE.45.LA.072860/2014). Het feit dat betrokkene een in België verblijvende vrouw en kinderen zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Betrokkene werd op 14/05/2012 door de stad Gent geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Op 28/02/2013 werd betrokkene verder opgevolgd door de Dienst Vreemdelingenzaken en heeft betrokkene kennis genomen van het begeleidingstraject dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangeboden. Betrokkene kreeg een nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten en werd gevraagd de bewijzen van vrijwillig vertrek voor te leggen op 14 maart 2013. Op 14 maart 2013 heeft betrokkene zich aangeboden bij de stad Gent en heeft betrokkene aangegeven geen gevolg te willen geven aan een vrijwillig vertrek. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettig verblijf.

[...]

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige inreisstempel in zijn paspoort. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 17/10/2011 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 19/01/2012. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd verworpen op 17/04/2012. Betrokkene heeft dan een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen op 27/04/2012 (13qq).

Betrokkene diende op 29/05/2012 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 14/02/2013 en deze beslissing werd hem betekend op 28/02/2013.

Betrokkene diende op 04/04/2013 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 24/04/2013 en deze beslissing werd hem betekend op 12/06/2013.

Betrokkene verklaart een vrouw + 2 kinderen te hebben in België. Op vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken werden door de lokale PZ Gent inspanningen gedaan om het gezin in zijn totaliteit aan te treffen. De politie heeft getracht contact op te nemen met de vrouw maar dit is niet gelukt. Zij weigert dus ook elke medewerking. Bij een eerdere adrescontrole op 25/04/2014 werd het gezin niet in zijn totaliteit aangetroffen en werd de familie niet weerhouden. Betrokkene is echter op het moment van de adrescontrole gevlucht zodat daarnaast ook een risico op onderduiken bestaat. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene is daarnaast ook gekend voor een zware diefstal te Sint-Niklaas in 2014 (PV DE.17.L4.009047/2014) en verdachte handelingen (PV GE.45.LA.072860/2014). Het feit dat betrokkene een in België verblijvende vrouw en kinderen zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Betrokkene werd op 14/05/2012 door de stad Gent geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Op 28/02/2013 werd betrokkene verder opgevolgd door de Dienst Vreemdelingenzaken en heeft betrokkene kennis genomen van het begeleidingstraject dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangeboden. Betrokkene kreeg een nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten en werd gevraagd de bewijzen van vrijwillig vertrek voor te leggen op 14 maart 2013. Op 14 maart 2013 heeft betrokkene zich aangeboden bij de stad Gent en heeft betrokkene aangegeven geen gevolg te willen geven aan een vrijwillig vertrek. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettig verblijf.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

[...]

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

[...].

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot vasthouding

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

3.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

3.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij werd ingediend de vijfde dag na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

4. Over de vordering tot schorsing gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke

van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 7, eerste lid en 74/17 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 13.1 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing summier is gemotiveerd en aan de hand van een stijlmotivering die nergens wordt getoetst aan zijn specifieke geval. Hij stelt vast dat met geen woord wordt gerept over het beroep dat hij en zijn echtgenote indienden tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing die werd genomen inzake hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst er ook op dat artikel 3 van het EVRM als hogere rechtsnorm boven artikel 7 van de Vreemdelingenwet staat en dat deze verdragsbepaling, en dus ook het non-refoulementbeginsel van artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet, bij een verwijdering wordt geschonden. Hij wijst in dit verband op de ernstige (medische) aandoening van zijn echtgenote die werd ingeroepen in de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf. Hij geeft aan dat de ambtenaar-geneesheer in zijn opgestelde advies in het kader van de procedure artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een kennelijke beoordelingsfout heeft begaan en niet alle stukken heeft nagezien. Hij stelt dat bij verwijdering hij geen daadwerkelijk rechtsmiddel heeft zoals bedoeld in artikel 13 van het EVRM en artikel 13.1 van de Terugkeerrichtlijn, om zijn ernstige grief van artikel 3 van het EVRM te laten toetsen. Hij wijst er in dit verband op dat de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door de Raad zonder voorwerp zal worden verklaard.

4.3.2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt in casu vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven in rechte en in feite aangeeft op basis waarvan deze is genomen en dit op een wijze dat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Het door verzoeker gestelde dat slechts een stijlmotivering voorligt en nergens enige toetsing blijkt aan zijn specifieke geval, kan niet worden aangenomen. Er kan worden gewezen op de omstandige motivering in de bestreden beslissing, waarbij onder meer ook wordt ingegaan op het gegeven dat verzoeker in België een vrouw en twee kinderen heeft. Ten overvloede dient bovendien geduid te worden dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoeker maakt in dit verband ook niet aannemelijk op welke grond een uitdrukkelijke motivering of vermelding zich opdroeg in de bestreden beslissing betreffende het bij de Raad aanhangig gemaakte (niet-schorsende) beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De aanvraag was daarenboven ook enkel gesteund op medische problemen van verzoekers echtgenote. Enige schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt prima facie niet.

Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

De Raad stelt vast dat verzoeker als dusdanig niet betwist dat hij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Er blijkt ook geenszins dat het beroep ingesteld door verzoeker en zijn echtgenote tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet belette dat verweerder huidige bestreden beslissing nam. Het enkele gegeven dat verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de niet-ontvankelijkheidsbeslissing is op zich ook niet dienstig in het kader van huidige procedure.

Verzoeker is niettemin van mening dat hij zich kan beroepen op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, met name de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker geen persoonlijke, concrete elementen aanbrengt die erop wijzen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst dient te vrezen voor een onmenselijke of vernederende behandeling. Inzake de asielmotieven van verzoeker werd zo bij arrest met nummer 79 361 van 17 april 2012 van de Raad reeds vastgesteld dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat de Raad reeds oordeelde dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet impliceert dat werd vastgesteld dat de betrokkene geen risico loopt om onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker brengt verder ook geen persoonlijke medische problemen aan die hem bij een uitwijzing naar zijn land van herkomst zouden blootstellen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Hij verwijst op dit punt enkel naar medische problemen van zijn echtgenote. Er blijkt niet dat verzoeker zich dienstig kan steunen op medische problemen van zijn echtgenote teneinde in zijn hoofdte een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Prima facie maakt verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aannemelijk. De uit deze schending afgeleide schending van artikel 74/17 of het non-refoulementbeginsel, kan bijgevolg evenmin worden weerhouden.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoeker prima facie geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt. Verzoeker betoogt dat de Raad zich eerst dient uit te spreken over de niet-ontvankelijkheidsbeslissing in het kader

van de procedure artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, omdat er anders over oordelen erop neerkomt dat hij geen daadwerkelijk rechtsmiddel zou hebben om de aantasting van artikel 3 van het EVRM te laten toetsen. De vaststelling blijft evenwel overeind dat de betreffende procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel handelde over medische problemen van de echtgenote, hetgeen verzoeker niet betwist. Een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM ontbreekt volledig wat verzoeker zelf betreft. Het gegeven dat het bestuur toelaat dat gezinsleden die niet aangeven ziek te zijn mede worden toegelaten tot de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, terwijl op grond van deze wetbepaling enkel personen die lijden aan een ziekte zoals daarin bedoeld kunnen worden gemachtigd tot een verblijf, heeft nog niet tot gevolg dat verzoeker zich in het kader van huidige vordering dienstig kan beroepen op artikel 13 van het EVRM met betrekking tot een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM in hoofde van een andere persoon. Nu de echtgenote niet mede gedwongen wordt verwijderd, blijkt ook geenszins dat de bedoelde aanvraag of beroepsprocedure bij de Raad zonder voorwerp zou worden verklaard. Verzoeker was in het kader van huidige vordering ook in de mogelijkheid om alle volgens hem nuttige elementen die wijzen op een reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM aan te brengen, zodat niet kan worden ingezien dat verzoeker geen daadwerkelijk rechtsmiddel heeft tegen een eventuele ernstige grief ontleend aan deze verdragsbepaling. Prima facie blijkt aldus geen schending van artikel 13 van het EVRM juncto artikel 3 van het EVRM. Om dezelfde reden blijkt evenmin dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op artikel 13.1 van de Terugkeerrichtlijn, daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van deze bepaling.

Gelet op hetgeen voorafgaat en nu niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een hogere rechtsnorm blijkt prima facie evenmin enige schending van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is niet ernstig.

4.3.2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Hij betoogt dat er sprake is van machtsoverschrijding.

De kritiek van verzoeker richt zich op de motivering in de bestreden beslissing dat hij inbreuken pleegde op de openbare orde en zijn familiale en persoonlijke belangen dan ook ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde. Hij beroept zich hierbij op het vermoeden van onschuld. Hij is ook van mening dat er sprake is van machtsoverschrijding, nu verweerder zich uitsprekt over zijn schuld. Hij betoogt dat zijn familiale en persoonlijke belangen wel degelijk zwaarder doorwegen en helemaal niet is bewezen dat de inmenging noodzakelijk is om de openbare orde te vrijwaren. Verder stelt hij dat ook het motief dat hij een aanvraag conform artikel 9 van de Vreemdelingenwet zou kunnen doen geen deugdelijk motief is, gelet op het gegeven dat hem eveneens een inreisverbod werd opgelegd voor drie jaar.

4.3.2.2.2. Wat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, wordt allereerst verwezen naar de bespreking van deze bepalingen in het eerste middel. Zoals verzoeker verder zelf opmerkt, bevat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zoals blijkt uit de uiteenzetting van het middel in het verzoekschrift, laat de motivering op dit punt verzoeker toe zich nuttig te verdedigen. Zijn kritiek in dit verband wordt derhalve beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Hetzelfde geldt waar verzoeker niet akkoord gaat met de motivering dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet kan indienen. Ook dit betreft een inhoudelijke kritiek. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt op het eerste zicht andermaal niet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het is niet betwist dat er sprake is van een gezinsleven tussen verzoeker, zijn echtgenote en hun twee kinderen. Verweerder motiveert betreffende dit gezinsleven dat hij inspanningen heeft gedaan om het gezin in zijn geheel aan te treffen, doch dit niet lukte en elke medewerking werd geweigerd. Verweerder

merkt in dit verband verder op dat de verplichting voor verzoeker om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers echtgenote en hun minderjarige kinderen eveneens het Belgische grondgebied dienen te verlaten. Zij zijn niet gerechtigd op enige machtiging tot een verblijf of enig verblijfsrecht. Aldus kan verweerder worden gevolgd waar hij aangeeft dat de bestreden beslissing op zich geen breuk betekent van de familiale relaties. Het komt de Raad niet onjuist of kennelijk onredelijk voor waar verweerder oordeelt dat het gegeven dat verzoeker thans gedwongen wordt verwijderd naar zijn land van herkomst, in tegenstelling tot zijn echtgenote en kinderen die weliswaar het België grondgebied dienen te verlaten doch zonder dat zij het voorwerp uitmaken van een vasthouding met het oog op verwijdering, geen breuk van de familiale relaties inhoudt. De thans bestreden beslissing houdt zo hoogstens in dat de gezinsleden tijdelijk van elkaar zijn gescheiden, totdat de gezinsleden verzoeker kunnen vervoegen in het land van herkomst. De tijdelijke scheiding is ook enkel het gevolg van het gegeven dat verzoeker en zijn echtgenote weigeren om vrijwillig het grondgebied te verlaten. Uit een stuk in het administratief dossier van 25 april 2013 blijkt ook dat verzoeker en zijn gezin werden opgevolgd in het kader van een terugkeerproject, en vervolgens ook specifiek in het kader van een terugkeerproject voor families met minderjarige kinderen, doch zij hun medewerking weigerden en geen bewijzen voorlegden van ondernomen stappen voor een vrijwillige terugkeer. Verzoeker is ook een keer gevlucht om zich te onttrekken aan de politie. De Raad benadrukt in dit verband ook dat geenszins blijkt dat verzoekers echtgenote en kinderen hem niet opnieuw kunnen vervoegen in het land van herkomst. De asielaanvraag van zijn echtgenote werd zo eveneens definitief afgewezen en het bestuur stelde ook reeds vast dat de door haar ingeroepen medische redenen kennelijk geen machtiging tot een verblijf in het Rijk rechtvaardigen en deze een terugkeer naar het land van herkomst geenszins verhinderen. Verzoeker geeft op algemene wijze aan niet akkoord te gaan met deze laatste beslissing doch brengt in het kader van huidige procedure geen concrete elementen aan die erop wijzen dat er voor zijn echtgenote ernstige aanwijzingen zijn die wijzen op een mogelijk risico in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In de omstandigheden die huidige zaak kenmerken – waarbij in hoofde van alle gezinsleden een uitwijzingsmaatregel werd genomen, maar deze elke medewerking weigeren bij het organiseren van een vrijwillige terugkeer en de echtgenote en kinderen zich onttrekken aan de (gedwongen) tenuitvoerlegging hiervan, en dit terwijl niet blijkt dat er concrete hinderpalen voorliggen om het gezinsleven te leiden in het herkomstland of elders, bijvoorbeeld wat de medische problemen van de echtgenote betreft – blijkt niet dat enige verantwoordelijkheid voor een scheiding van de gezinsleden bij de Belgische autoriteiten kan worden gelegd en is er geen sprake van enig gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in strijd met artikel 8 van het EVRM (EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. / Zweden). Het EVRM omvat geen recht voor een gezin om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen). In deze situatie blijkt ook niet dat een verdere belangenafweging of een toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM zich nog opdringt.

Verzoeker gaat verder niet akkoord met de bijkomende motivering in het licht van artikel 8 van het EVRM waarbij wordt gesteld dat hij inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde schaden en die niet kunnen opwegen tegen zijn gezins- en persoonlijke belangen. Dit betreft evenwel een bijkomende redengeving die in dit verband wordt gegeven. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollige motivering kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833). Ook de aangehaalde schending van artikel 6 van het EVRM en de voorgehouden machtsoverschrijding betreffen deze overtollige motivering van de bestreden beslissing en kunnen niet worden weerhouden. Artikel 6 van het EVRM is daarenboven volgens vaste rechtspraak, ook van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning (RvS 13 december 2011, nr. 216.838).

Het gegeven dat verzoeker eventueel een aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen in het land van herkomst en dat een terugkeer dan ook niet in disproportionaliteit staat tot zijn privé- of gezinsleven is verder op zich ook nog niet onjuist of kennelijk onredelijk, in die zin dat verzoeker – net als zijn echtgenote bovendien, die eveneens het grondgebied dient te verlaten – steeds vanuit het land van herkomst alsnog kan vragen om op legale wijze terug te mogen keren naar België om hier legaal te verblijven en verzoeker hierbij kan vragen om de opheffing of intrekking van het inreisverbod

overeenkomstig de in dit verband voorziene wettelijke procedure. Dit gestelde in de bestreden beslissing vermag ook nog geen afbreuk te doen aan voorgaande bespreking betreffende artikel 8 van het EVRM. Enige disproportionaliteit in het licht van het privé- of familieleven wordt door verzoeker geenszins aangetoond.

Een ernstige grief ontleend aan de artikelen 6 of 8 van het EVRM blijkt niet. Prima facie kan een schending van de materiële motiveringsplicht of machtsoverschrijding evenmin worden weerhouden.

Waar verzoeker verder verwijst naar de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat uit de motivering van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat rekening werd gehouden met verzoekers gezinsleven met zijn echtgenote en twee kinderen. Er blijkt verder niet dat verzoeker zelf medische problemen heeft. Verzoeker maakt aan de hand van zijn uiteenzetting dan ook op het eerste zicht geen schending van deze wetsbepaling aannemelijk.

Het tweede middel is eveneens niet ernstig.

4.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS